

1

L'IMPOSTOR

*Tot és bell per llegir-ho als teus ulls,
per besar-ho als teus llavis.*

La Laura no s'ho podia creure.

No, no era possible que hagués estat tan beneïta.

Però aquesta era la realitat: l'Oriol li havia pres el pèl fent-li creure que els poemes que li enviava per WhatsApp eren seus.

I encara s'ho creuria si no fos perquè a classe, la Carme, la professora de llengua i literatura, els havia estat recitant alguns poemes de Miquel Martí i Pol, «els poemes de l'Oriol».

Quin morro!

La Laura, empipada, es va girar cap enrere i va dedicar una mirada assassina a l'Oriol. Ell, però, dissimulava. Contemplava i escoltava concentrat què deia la profe.

De bona gana, la Laura s'hauria aixecat de la cadira i hauria anat a demanar-li explicacions, però la Carme li va cridar l'atenció:

—Si us plau, Laura, a veure si estàs per la feina...

Es va haver d'empassar l'enrabiada i fer cas. S'havia guanyat l'avis de la profe, però havia pagat la pena que la renyés per veure l'Oriol vermell com un tomàquet, prova irrefutable de la seva culpabilitat.

L'Oriol s'havia aprofitat que ella no en sabia un borrall, de l'obra del poeta. Sabia qui era, és clar. No podia ser d'una altra manera, perquè la Laura era de Vic i tenia família a Roda de Ter, el poble on va néixer Martí i Pol. Però una cosa era saber de la seva existència, sentir-ne a parlar, i l'altra conèixer els seus poemes.

L'Oriol...

Eren companys de classe, cursaven el segon de l'ESO, i feia poc que sortien junts.

«Sortien. Evidentment era imperfecte, és a dir, passat i caducat com la seva relació.

»Punt. Fins aquí havien arribat.»

Al cap d'una estona —que llarga que es feia la classe!—, la Laura va ser conscient que, més que amb l'Oriol, estava enfadada amb ella mateixa. El seu amor propi havia quedat ferit per haver-se cregut l'enganyifa.

La veu de la Carme la va fer aterrar de nou a la realitat:

—Podeu triar el vessant que més us agradi de Martí i Pol...

Què? Què deia de fer un treball?

Que original!

Per això feia una hora que parlava del poeta, per acabar dient que havien de fer un treball. La Carme era una friqui de la poesia i es notava d'una hora lluny que l'apassionava l'obra de Miquel Martí i Pol.

—...el podeu fer entre dues persones...

Només faltava això!

La Laura va pensar que tenia molt clar amb qui NO el faria, el treball.

El timbre va posar punt i final a la classe i la Laura va sortir esperitada. L'avantatge de seure al davant era que li permetia sortir primer que l'Oriol. El noi, però, l'encalçà pel passadís.

—Laura, va, no t'ho prenguis així —li va dir quan va ser al seu costat—, que no n'hi ha per a tant...

—Que no? Com vols que no m'empipi? —va respondre, sorruda—. Te'ls has fet passar per teus!

—No ben bé...

—Com que no? Si t'ho vaig preguntar... —va dir mentre enfilava camí per sortir de l'institut. No li venia gens de gust que algun company es fiqués en la conversa.

—Sí, però... —va replicar l'Oriol, seguint-la— és que et vaig veure tan entusiasmada, que em sabia greu dir-te la veritat...

—És clar, vas pensar, a la *tonta* de la Laura, com que no llegeix, li encolomo el primer verset que trobi...

—Eh, eh, que això no és així —va protestar l'Oriol—, que m'ho he currat! I no és fàcil, perquè aquest home escriu «antic»... Deixa que t'ensenyi...

El noi, sense deixar de caminar, va treure's la motxilla que duia penjada a l'espatlla, la va obrir i va treure un llibre, un de la poesia completa de Martí i Pol en edició de butxaca del qual sobresortien tot de pòstits.

—Atura't un moment —va dir l'Oriol agafant la Laura pel braç— i mira-ho...

La Laura li va fer cas després de comprovar que ja s'havien allunyat prou de mirades indiscretes.

—Ho veus? —va dir el noi mostrant-li diverses pàgines del llibre—. He anat fent una tria...

La Laura s'ho va mirar intentant aparentar indiferència.

—Què, no t'ho creus? —va preguntar l'Oriol.

Per un moment, la Laura va pensar que durant la classe, després que la Carme hagués recitat els versos, l'Oriol podia haver enganxat els pòstits per justificar-se. Però no, no tenia cap sentit que portés el llibre a la motxilla, així, sense cap raó. No, no en tenia cap perquè ningú no sabia que aquell dia la profe els parlaria del poeta.

La Laura va agafar el llibre de les mans de l'Oriol. Allà on hi havia els pòstits, de seguida hi va reconèixer els versos que ell li havia enviat. No calia que revisés el mòbil perquè se'ls sabia de memòria.

Com aquest:

*No hi ha cap llac tan clar com els teus ulls
ni cap vent tan subtil com els teus dits.*

O aquest altre:

*L'amor jugava a perdre's
als teus ulls clars.*

L'Oriol sempre li deia que tenia uns ulls preciosos, uns ulls de color mel emmarcats de llargues pestanyes. La Laura no podia deixar-se de sentir afalagada.

—T'ho hauria dit... —va afirmar ell.

—Ja, d'aquí a un parell d'anys...

—Que sí...

—Doncs has fet tard.

—Va, Laura, no exageris —va dir l'Oriol traient ferro a l'assumpte—. Això... He pensat que podríem fer el treball junts...

—I què més?

—Per què no? Escolta, que després de remenar tant aquest llibre me'l sé de memòria. Hi sortiries guanyant.

La Laura va dubtar un moment. De segur que l'Oriol sabia molt més que no pas ella de l'autor. I va recordar aquells altres versos que li havien agradat tant:

*La tarda enfila quietuds per fer-te'n
un collaret de llum.*

En rememorar-los, però, encara es va enfadar més. Com podia haver cregut que els havia escrit l'Oriol? Aquella era una qüestió d'amor propi. Ni parlar-ne, de fer el treball amb ell.

A més, l'Oriol no li feia cap falta.

Ja tenia pensat què faria.